

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Glønborg har ordet – og det er så den sidste ordfører i første omgang.

Glønborg (KRF):

Ordet køreplan har været et nøgleord i debatten i dag, og selv om trafikministeren kom forbi for et øjeblik siden og sagde til mig, at køreplaner vel egentlig sorterede under ham, tror jeg, vi skal holde os til udenrigsministeren i denne sag.

Hvis vi ser på de forskellige partiers holdning til den kørsel, som vi snakker om planen for, ser det jo ud til, at to af partierne ikke mener, at vi overhovedet behøver at køre mere, for de mener faktisk, at vi er nået til endestationen.

De to regeringspartier er, så vidt jeg forstår, indstillet på en hurtigtogskøreplan, hvor vi snart er færdige og når til målet.

Endvidere er der tre partier, som står sammen om et betænkningssbidrag, og som åbenbart stadig væk er indstillet på at lave en køreplan, men de er ikke klar til afgang endnu. Hvor længe afgangens skal udsættes, ved jeg ikke rigtig.

Kristeligt Folkeparti er indstillet på, at vi skal starte kørslen nu. Der er grundlag for at starte, men ikke med hurtigtog. Jeg forestiller mig, at der kan blive tale om en kørsel, som vil vare adskillige år.

De tre partier, som vil udsætte afgangens, argumenterer lidt forskelligt. Jeg har haft debatten med Socialdemokratiet. Hr. Riishøj kom med en udtalelse, som skuffer mig dybt. Hr. Riishøj forsøgte at fremstille det, som om Kristeligt Folkeparti var indstillet på, at vi ved en studehandel i løbet af sommerferien kunne opheve sanktionerne. Hr. Riishøj gør sig herved skyldig i en tilsnigelse, som ligger på et debatniveau langt under, hvad der er hr. Riishøjs normale, og jeg må sige, at jeg er dybt skuffet, for det har jeg på ingen måde talt for, og det ved hr. Riishøj godt.

Derimod vil jeg takke hr. Jørgen Estrup for en saglig argumentation imod Kristeligt Folkepartis ændringsforslag. Den kan jeg forstå, og den respekterer jeg, selv om jeg ikke foretager vægtningen på samme måde.

Hr. Ole Espersen stillede for nogen tid siden et klart og berettiget spørgsmål, også til mig, nemlig: Hvor kommer de sortes stemmeret ind i køreplanen? Derimod er jeg lidt skuffet over,

at hr. Ole Espersen så i endnu en kort bemærkning på trods af formandens henstilling om at undlade de mange korte bemærkninger kritiserede mig for ikke at være gået op og have svaret i endnu en kort bemærkning. Selvfølgelig svarer jeg hr. Ole Espersen, og det gør jeg nu, hvor det er min tid til at tale.

Jeg tror nok, at de sortes stemmeret kommer ind på køreplanen som den sidste station. Jeg mener ikke, at vi er klar til, skal vi sige at viske tavlen ren og sige, at nu er alt i orden, før vi har passeret den station, hvor de sorte også har fået stemmeret. Men jeg ved, at det er en proces, som nødvendigvis må tage et stykke tid, og det er derfor, jeg taler om noget med nogle års kørsel.

Vi må jo erkende, at situationen i Sydafrika i øjeblikket er, at der sidder en regering, som er lovlig på grundlag af den forfatning, som bygger på apartheidsystemet, og vi er nødt til – hvis det ikke skal blive revolution, men skal gå rigtigt til dernede og ikke voldeligt – at få noget gennemført på lovlig vis i forhold til den forfatning, man har nu. Og dér må vi konstatere, at vi er i den lykkelige situation, at lederen af den nuværende regering har erklæret klart og tydeligt, at målet er stemmeret til alle og at få afskaffet betydningen af folks hudfarve.

Men alle vi, der har sat os ind i, hvordan systemet fungerer dernede nu, ved, at det er et mærkeligt system, fordi det er bygget op på grundlag af noget, som ser ud, som om det er hudfarver. Det hedder sig, at de hvide har deres parlament og de såkaldte coloured deres del af parlamentet, og så er der inderne, som har deres del. Det er jo mærkeligt, at hvis en kineser eller en japaner flytter til Sydafrika, bliver vedkommende karakteriseret som hvid – det har ikke noget med hudfarve at gøre, det har med nogle helt andre ting at gøre – mens hvis en inder kommer til Sydafrika, så hører han hjemme i den del, som har sin egen parlamentsafdeling. Det er et underligt system, og vi er jo egentlig herovre i et grænseområde til noget, som man måske kunne kalde for etniske mindretal.

Hvis vi lod være med at snakke om hudfarve og i stedet snakkede om etniske grupper, bliver det ligesom en lille smule mere stuerent. Spørgsmålet er jo, hvordan Sydafrika vil klare de næste års parlamentariske udvikling. Én ting må vi i det mindste forlange, og det er, at diskrimination efter hudfarve skal forsvinde totalt. Det er det, der ligger i apartheidsystemet.